

Naar man paa Vejen fra Oddesund til Thisted er kommen forbi Ydby med dens mange dystre Kauer og Daase og herfra søger vestover til den kønne lille By Vestervig med Liden Kirstens Grav og videre mod Nord, kommer man til et fattigt, vejrasket Land, hvor Faarene selv ved Midsommertid har ondt ved at bjerge Føden. Det er en Klit- og Sumpegn, ens Vinter og Sommer, blaagrøn af Marehalm eller rødlig af Skavgræsser og Lyng, der alene modstaar Havgusens Saltlud. Ufarbare Kærstrækninger tvinger Vejene ud i store Buer, og naar det en sjælden Gang er stille Vejr, driver der en tung Røg henover dem som over en Brandtomt.

Hist og her ligger der en lille Gaard eller en lyngtækket Hytte; men der er ofte flere Kilometer mellem Husene, og Byer findes ikke. Et enkelt Sted ses dog Begyndelsen til en Sammenflytning. I en Lavning, hvor der har dannet sig lidt Eng paa begge Sider af et Moseafløb, ligger fire Huse, af hvilke det ene er en Skole. I det